

[Erhard Jakobsen]

til os og sige: »Må vi blive fri for det!« Og det er nok dér, vi især skal sætte ind.

Jeg kan på forhånd sige til hr. Dyremose, at CD fuldt ud vil støtte, jeg tror samtlige de punkter, hr. Dyremose nævnte, men ganske specielt dette: tænk, hvis vi kunne få ministrene til at starte en konkurrence om, hvem der pr. uge kunne trække flest cirkulærer tilbage eller mildne nogle af dem, der var udstedt! Jeg er ganske sikker på, at det ville give en helt ny ånd i erhvervslivet og give mod på at lave noget; derfor er det nok ikke mindst på det punkt, man skal sætte ind.

Derimod tror jeg, man skal standse al diskussion om renten. Det viser den seneste udvikling vel nok. Nationalbankdirektøren måtte i går sige: »Vi har lav rente her i landet.« Ja, vi har for lav rente her i landet; det viser de faldende valutareserver, og enhver økonom ved da, at han har ret i det. Det er da klart, at for lav rente i Danmark betyder for lav i forhold til de andre lande. Det er – og det har jeg prøvet at få folk til at forstå rundt omkring – USA, der bestemmer rentens højde, fordi USA er den stærkeste magt på dette område. Derfor ville det være godt, hvis vi herfra kunne påvirke USA til at sænke renten, men det ville forudsætte, at der var mere end 5 pct. af den amerikanske befolkning, der vidste, hvor Danmark lå, og at der var et folketing. Men sådan er det nu engang ikke, og derfor må man nok opgive at øve indflydelse på det. Så kan vi ikke snart blive fri for at høre den snak om, at vi skal have lavere rente? Det er ikke vores sag; det er verdensmarkedet, der fastsætter renten.

Lønnen er det jo heller ikke os der bestemmer; det gør arbejdsgiverne og arbejderne selv. Men hvis der følger noget oven på de lønaktiviteter, der nu finder sted, og som synes at give bonus visse steder til lønmodtagerne – og det kan vi andre jo sådan set ikke sige er urimeligt – må ministeren nok overveje, at det kan blive nødvendigt at spekulere på pristalsreguleringen, der jo vil tiltage. Hvis lønnen tager fart i foråret, vil prisstigningerne komme hen på efteråret, og så vil vi få pristalsreguleringerne dér. Så kan det blive nødvendigt med et indgreb over for disse dyrtidsreguleringer, sådan som regeringen gennemførte det bl.a. med vores støtte og mod bl.a. venstres og de konservatives stemmer i sin tid. Men så må man huske, at det

87 Ft

denne gang kun kan ske, hvis man kan give lønmodtagerne noget andet.

Jeg minder om centrum-demokraternes gamle forslag om, at det nu engang er bedre for en lønmodtager at få en skattelettelse, end det er at få en lønforhøjelse. Hvis man kunne bytte en nedsat trækprocent uge for uge mod en lønforhøjelse, ville det være i alle parter interesse. Jeg tror, det i årets løb bliver en af de ting, vi kommer til at drøfte, hvis vi ellers herindefra vil gøre noget for erhvervslivet.

Det, hr. Dyremose var inde på, bliver som sagt de hovedpunkter, som debatten kommer til at dreje sig om ved kommende lovforslag. Det er et spørgsmål om, hvor vi herindefra kan komme til at hjælpe alle erhvervsvirksomheder generelt, ikke alle lige meget, men alle. Det kan selvfølgelig ske ved at lette skatterne, ikke de personlige skatter – dem skal man nok ikke spekulere alt for meget på, så længe vi har den valutasisituation, vi har, for lavere skat er lig større forbrug, som igen giver større valutaforbrug; det er så simpelt som amen i kirken – men derimod erhvervslivets skatter og grundskatterne.

Det er mig uforståeligt, at de to tredjedele af landets kommuner, der nu har borgerligt flertal, ikke sørger for at få afskaffet grundskatterne; det kan de langt de fleste steder, kun nogle steder er der et skatteloft, men langt de fleste steder kan man afskaffe grundskatterne. Det er mig ufatteligt, at der ikke tages et borgerligt initiativ rundt omkring i landet for at gøre en begyndelse og for at vise, at det er vejen. Der er ikke tvivl om, at erhvervslivet vil mærke det, ikke bare landbruget, men også andre.

Kapitalvindingsskatten må vi da få gjort noget ved nu. Det er en ældgammel og forældet foretelse, og vi må have den ud af billedet, bl.a. af hensyn til det generationsskifte, som der jo fra så mange sider peges på er helt nødvendigt.

Så er der formueskatten. Her må socialdemokraterne opgive den gamle klasseholdning, at formueejere er nogle, der er så privilegerede. Der er jo eksempler på, at folk, der næsten ingen indtægt har, kommer til at betale en vældig høj skat alligevel. Det kan da ikke være rimeligt. Der er jo ingen evne. De sidder med nogle anlæg, med nogle mursten eller med nogle maskiner, som de ikke kan hive en øre ud af – deres indtægt viser, at de